

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

ALISTAIR MACLEAN

FORȚA 10 DIN NAVARONE

Traducere din limba engleză

GABRIEL TUDOR

București
2018

CUPRINS

1. Preludiu: Joi: 00.00–06.00	7
2. Joi: 14.00–23.30	28
3. Vineri: 00.30–02.00	51
4. Vineri: 02.00–03.30	69
5. Vineri: 03.30–05.00	94
6. Vineri: 08.00–10.00	117
7. Vineri: 10.00–12.00	141
8. Vineri: 15.00–21.15	158
9. Vineri 21.15–Sâmbătă 00.40	184
10. Sâmbătă: 00.40–01.20	207
11. Sâmbătă: 01.20–01.35	233
12. Sâmbătă: 01.35–02.00	251
13. Sâmbătă: 02.00–02.15	270
Epilog	294

Respiră Era ciudat, reflectă elți, cât de puțin însemnate, chiar dezamăgitoare, puteau fi urmările unui dezastru natural sau ale unuia provocat de om. Dacă n-ar fi fost acea licărire roșiatică mată și fuiorul de fum care se înălța din partea de sus a falezei, împrumutând locurilor o vagă aură dantescă de amenințare primordială, încărcată cu prevestiri funeste, peretele abrupt din interiorul portului ar fi arătat la fel cum arăta, probabil, și în epoca lui Homer. Proeminența aceea stâncoasă uriașă, părând de la distanță aşa de netedă și de regulată și cumva ineluctabilă, ar fi putut fi modelată de vânturi și intemperii, în zeci de milioane de ani, sau ar fi putut fi, la fel de bine, tăiată cu doar cinci mii de ani în urmă de pietrarii Greciei antice, veșnic în căutare de marmură pentru construirea templelor lor ionice. Dar aproape de neconcepție și aproape depășind înțelegerea umană era faptul că, în urmă cu doar zece minute, acea proeminență nici nu existase, iar în locul ei fuseseră zeci de mii de tone de rocă – cea mai impenetrabilă fortăreață germană din Egee și, mai presus de orice, cele două mari tunuri din Navarone, toate dispărute acum pentru totdeauna în mare, la o sută de metri adâncime. Scuturând ușor capul, căpitanul-comandor Ryan lăsa binocul în jos și se răsuci spre oamenii care reușiseră să facă în cinci minute mai mult decât ar fi putut face natura în cinci milioane de ani.

Căpitanul Mallory și caporalul Miller. Asta era tot ce știa despre ei, asta precum și faptul că fuseseră trimiși în acea misiune de un vechi prieten de-al lui, un comandor de marină pe nume Jensen, care, după cum aflase – spre totala lui uimire – cu doar douăzeci și patru de ore în urmă, era șeful Serviciilor Aliate de Spionaj din Mediterana. Însă asta era tot ce știa despre ei și poate că nu știa nici măcar asta. Poate că

numele lor nu erau Mallory și Miller. Poate că nici nu erau căpitan, respectiv caporal. Nici nu arătau ca un căpitan sau un caporal. Și, la drept vorbind, nu arătau ca nici un soldat pe care-l văzuse până atunci. Îmbrăcați în uniforme germane pătate de sânge și sare, murdari, nebărbieriți, tăcuți, vigilenți, rezervați, ei nu aparțineau nici uneia dintre categoriile de oameni pe care le întâlnise vreodată: singurul lucru pe care-l putea spune cu siguranță, privind ochii înfundați în orbite, injectați și înceoșați, fețele pământii, supte și ridate ale acelor doi bărbați care nu mai erau tocmai tineri, era că nu mai văzuse niciodată ființe umane atât de extenuate.

– Ei bine, se pare că sunteți foarte aproape de îndeplinirea misiunii, zise Ryan. Trupele din Kheros așteaptă să fie îmbarcate, flotila noastră se îndreaptă spre nord pentru a le prelua, iar tunurile din Navarone nu ne mai pot face nimic. Ești mulțumit, căpitane Mallory?

– Asta a fost și scopul misiunii noastre, încuvintă Mallory.

Ryan ridică din nou binoclul la ochi. Dar de astă dată, forțând la maximum limitele aparatului cu infraroșii, urmări cu privirea o ambarcațiune pneumatică apropiindu-se de țărmul stâncos, la vest de portul din Navarone. Cele două siluete care stăteau în barcă abia dacă se distingeau. Ryan își coborî binocul și zise gânditor:

– Prietenului dumitale voinic și doamnei care îl însoțește nu prea le place să piardă vremea. Căpitane Mallory, nu ai... nu mi i-ai prezentaț.

– N-am avut prilejul să o fac. Sunt Maria și Andrea. Andrea e colonel în armata greacă: Divizia 19 Motorizată.

– Andrea a fost colonel în armata greacă, interveni Miller. Cred că tocmai s-a pensionat.

– Și eu cred asta. Și se grăbeau, domnule căpitan-comandor, pentru că sunt patrioți greci, sunt amândoi insulari și au multe lucruri de făcut în Navarone. În plus, am înțeles că mai au și niște probleme urgente și extrem de personale de rezolvat.

– Da, da, înțeleg. Ryan nu mai insistă asupra subiecțului, ci se uită din nou spre ruinele fumegânde ale fortăreței distruse. Ei bine, se pare că asta-i tot. Am terminat pentru seara asta, nu, domnilor?

– Cred că da, surâse Mallory.

– Atunci v-aș sugera să dormiți puțin.

– Ce cuvânt minunat! Miller se desprinse ostenit de marginea punții, clătinându-se pe picioare în timp ce-și șterse cu un braț istovit ochii injectați care-l usturau. Să mă treziți când ajungem la Alexandria!

– Alexandria? Ryan se uită amuzat la el. Dar mai avem vreo treizeci de ore până ajungem acolo.

– Păi chiar asta am și vrut să zic! replică Miller.

Dar Miller nu avu parte de cele treizeci de ore de somn. De fapt, adormise abia de vreo treizeci de minute, când se trezi dându-și încet seama că îl deranja ceva la ochi. După ce gemu și protestă fără vlagă, reuși să deschidă un ochi și văzu că acel ceva care nu-l lăsa să doarmă era o lumină strălucitoare, aprinsă deasupra capului său, în tavanul cabinei unde el și Mallory fuseseră cazați. Miller se sprijini nesigur într-un cot și reuși să deschidă și celălalt ochi și se uită fără entuziasm la ceilalți doi ocupanți ai cabinei: Mallory stătea la o masă, aparent transcriind un fel de mesaj, iar căpitan-comandorul Ryan stătea în cadrul ușii.

– Asta-i culmea! zise Miller cu amărăciune. N-am închis un ochi toată noaptea!

– Ba ai dormit treizeci și cinci de minute, îl corectă Ryan. Îmi pare rău. Cei din Cairo au spus că acest mesaj pentru căpitanul Mallory e foarte urgent.

– Chiar așa? zise Miller bănuitor. Deodată se lumină: Aaa, probabil se referă la avansări, medalii, permisiiv și aşa mai departe. Îi aruncă o privire plină de speranță lui Mallory, care se ridicase în picioare, după decodarea mesajului. Ei, despre asta e vorba?

– Mă tem că nu. Începe, ce-i drept, destul de promițător... Cele mai calde felicitări, bla-bla-bla... dar pe urmă tonul mesajului se schimbă nițel.

Mallory recita mesajul: SEMNAL RECEPȚIONAT. CELE MAI CALDE FELICITĂRI MAGNIFICĂ REALIZARE. DAR NEROZILOR, DE CE L-ATI LĂSAT PE ANDREA SĂ PLECE? CONTACTAȚI-L URGENT. VOM EVACUA TRUPELE PÂNĂ ÎN ZORI, SUB UN ATAC AERIAN DE DIVERSIUNE. PISTĂ DE ATERIZARE LA UN KILOMETRU ȘI JUMĂTATE SUD-EST DE MANDRAKOS. TRIMITEȚI MESAJ CE PRIN SIRDAR. URGENȚĂ 3. REPET. URGENȚĂ 3. MULT NOROC. JENSEN.

Miller luă mesajul din mâna întinsă a lui Mallory, apropie și depărtă hârtia până ce ochii săi încețoșați focalizără, citi mesajul într-o tăcere îngrozită, apoi i-l înapoie lui Mallory și se întinse cât era de lung în patul lui.

– O, Doamne! murmură el și căzu în ceea ce părea o stare de soc.

– Asta rezumă totul! fu Mallory de acord. Scutură obosit din cap și se răsuci spre Ryan. Îmi pare rău, domnule, dar o să vă deranjăm pentru trei lucruri. O barcă pneumatică, un radiotransmițător portabil și o revenire imediată la Navarone. Vă rog să faceți în

ășa fel încât stația să fie potrivită pe frecvența prestatăbilă ca să fie constant monitorizată de transmisio-nistul dumneavoastră. Când primiți un semnal CE, transmiteți-l imediat la Cairo.

- Semnal CE? întrebă Ryan.

- Aha! Chiar ășa.

- Și astă-i tot?

- O sticlă de coniac ne-ar prinde bine, zise Miller.

Ceva - orice - să ne ajute să suportăm mai ușor lunga noapte care ne așteaptă.

Ryan ridică dintr-o sprânceană.

- Un coniac de cinci stele, fără îndoială, caporale?

- Sincer, domnule comandant, întrebă Miller moro-čanos, ați da o sticlă de trei stele unui om care merge la moarte?

Dar se întâmplă ca previziunile sumbre ale lui Miller să se dovedească neîntemeiate - cel puțin pentru acea noapte. Până și așteptatele și temutele dificultăți ale lungii nopți care le stătea înainte se dovediră a fi doar mărunte neplăceri de natură fizică.

La momentul când *Sirdar* îi duse înapoi pe insula Navarone, apropiindu-se prudent, cât mai mult cu puțință de țărmul stâncos, cerul se întunecase, ploaia cădea în rafale și un vânt puternic începuse să bată dinspre sud-vest. Nu era de mirare că, atunci când Mallory și Miller ajunseră la mal, croindu-și drum cu vâslele printre valuri, erau uzi leoarcă și arătau groaznic; și mai puțin de mirare era că, atunci când ajunseră la plaja cu bolovani, erau murați până la piele, căci un val năprasnic le aruncase barca spre o lespede înclina-tă de stâncă, răsturnându-i și azvârlindu-i în mare

pe amândoi. Dar nici nu se sinchisiră de acest lucru: pistoalele-mitralieră Schmeisser, radiotransmițatorul și lanternele erau bine înfășurate în saci din pânză impermeabilă și rămăseseră în siguranță. În concluzie, reflectă Mallory, fusese o debarcare în trei pași aproape perfectă, mai ales în comparație cu ultima dată când ajunseseră la Navarone pe mare - atunci caicul lor grecesc, prins în colții unei furtuni gigantice, fusese făcut bucăți de faleza de sud - abruptă și aparent de neescaladat - a insulei.

Mai alunecând, mai împiedicându-se și cu nelipsele comentarii acide, potrivite unei asemenea vremi câinoase, își croiră drum peste pietrișul ud, printre bolovanii masivi și rotunzi, până când un povârniș abrupt, care se înălță deodată în fața lor, le bară calea. Mallory scoase o lanternă subțire și începu să cerceteze față povârnișului cu fasciculul îngust și concentrat. Miller îl atinse pe braț:

- Nu crezi că riscăm? Vreau să spun... lanterna asta...

- Nici vorbă, îl liniști Mallory. În noaptea astă n-o să fie nici măcar o santinelă pe coastă. Se luptă cu toții să stingă incendiile din oraș. În plus, împotriva cui să se mai păzească? Noi suntem păsările pe care voiau să le bage în colivie, iar păsările și-au îndeplinit misiunea și au zburat! Doar un nebun s-ar mai intoarce pe insulă!

- Știi ce suntem, zise Miller afectat. Nu-i nevoie să mi-o reamintești mereu.

Mallory surâse în beznă și își continuă cercetarea. În nici un minut, descoperi ce sperase să găsească: un făgaș colțuros care străbatea povârnișul. Cei doi se cățărără prin albia făgașului, plină de pietre, cât

de repede le permiteau pământul reavă̄n, înselător, și greută̄ile pe care le cărau. Într-un sfert de oră ajunseră pe platoul de deasupra și se opriră să-și tragă sufletul. Miller își strecură mâna sub tunica – o mișcare discretă, urmată de îndată de un gâlgâit la fel de discret.

– Ce naiba faci acolo? întrebă Mallory.

– Mi s-a părut că-mi aud dinții clănțanind. Dar ce înseamnă chestia asta cu „Urgență 3, repet, Urgență 3“, din mesajul recepționat?

– Nu m-am mai confruntat cu o asemenea situație până acum. Dar știu ce înseamnă. Undeva niște oameni sunt în pericol să moară.

– Pentru început, ți-aș spune eu doi. Și dacă Andrea n-o să vină? El nu e membru al forțelor noastre armate. Nu e obligat să vină. Și spunea că se însoară imediat.

– Ba o să vină, îl asigură Mallory plin de convingere.

– Ce te face să fii așa de sigur?

– Andrea e singurul om total responsabil pe care l-am întâlnit vreodată. El are două mari responsabilită̄i – una față de alții și una față de el însuși. De aceea s-a întors în Navarone – deoarece știa că oamenii de aici au nevoie de el. Și de aceea va pleca din Navarone când va vedea acest mesaj, „Urgență 3“, pentru că va ști că altcineva, în vreun alt loc, are și mai multă nevoie de el.

Miller își recuperă sticla de coniac de la Mallory și o vârî în siguranță, la loc, în tunica.

– Mă rog... tot ce pot să-ți spun e că viitoarea doamnă Stavros n-o să fie prea bucurioasă.

– Nici domnul Stavros n-o să fie și, crede-mă, nici eu nu-s prea încântat că trebuie să i-o spun, zise Mallory, pe un ton deschis. Apoi își scrută cadranul fosforescent al ceasului și se ridică repede în picioare: Hai, trebuie să fim la Mandrakos în jumătate de oră.

*

Peste exact treizeci de minute, cu Schmeisserele scoase din sacii lor impermeabili și legânându-se în curelele agățate acum de umăr până la nivelul șoldurilor, Mallory și Miller înaintară rapid, dar în cea mai deplină liniște, printre umbrele copacilor de pe plantațiile de roșcovi de la marginea satului Mandrakos. Dintr-odată, exact din fața lor, auziră clinchete inconfundabile de pahare și de sticle.

Pentru cei doi, o situație potențial periculoasă precum aceea ținea deja de rutină și nu-și aruncă unul altuia nici măcar o privire. Se lăsară încet pe coate și genunchi și începură să înainteze astfel, Miller aducând apreciativ aerul: rachiul grecesc de anason, faimosul ouzo, are calitatea extraordinară de a-și răspândi miroslul pe o distanță considerabilă. Mallory și Miller ajunseră la marginea unui pâlc de tufișuri, se întinseră și priviră printre ramuri.

Judecând după vestele înzorzonate, brâurile lucioase și turbanele tipătoare, cei doi bărbați rezemați de trunchiul unui platan, în luminișul ce se deschidea în fața lor, erau cu siguranță localnici; după puștile puse pe genunchi, păreau un fel de santinele; iar după unghiul aproape vertical în care țineau sticla de ouzo, ca să poată bea deliciosul lichid până la ultima picătură, era la fel de clar că nu-și luau îndatoririle prea în serios – și nu o făceau de o bună bucătă de vreme.

Mallory și Miller se retraseră mai puțin grijulii decât se furăsaseră până atunci, se ridicară în picioare și se uită̄ră unul la celălalt. Păreau să nu găsească replica potrivită. Mallory ridică din umeri și o luă din loc, ocolindu-le prin dreapta pe cele două santinele. Încă de două ori, pe când mergeau rapid către centrul aşezării

strecurându-se din umbra unui roșcov până în umbra altui roșcov, din umbra unui platan până în umbra altuia și din umbra unei case până la alta, dădură peste alte preținse santinele care-și făceau rondul într-un mod foarte neglijent și le evită cu ușurință. La un moment dat, Miller îl trase pe Mallory în pragul unei uși.

– Hei, ce crezi că sărbătoresc prietenii noștri de acolo? întrebă el.

– Tu n-ai face-o? Vreau să spun... n-ai sărbători? Acum Navarone nu le mai este de nici un folos nemților. Peste o săptămână n-o să mai fie picior de neamț aici.

– Ai dreptate, dar atunci de ce mai stau de pază? Miller făcu semn din cap către o bisericuță ortodoxă cu ziduri albe, care se înălța în piața din centrul satului. Dinăuntru se auzea un murmur înăbușit de glasuri. Și tot dinăuntru se vedea ieșind raze de lumină, prin ferestrele imperfect camuflate. Oare ar putea să aibă vreo legătură cu toate acestea?

– N-avem decât o singură cale ca să aflăm, zise Mallory.

Se apropiară încet, profitând de toate umbrele și adăposturile după care se puteau ascunde, până când ajunseră într-un loc cu umbra și mai adâncă, formată de arcele a doi contraforți care susțineau zidul vechii biserici. Între contraforți se găsea una dintre ferestrele cel mai bine acoperite – doar o fâșie îngustă de lumină se zărea de-a lungul marginii de jos a acesteia. Cei doi bărbați se aplecară și priviră prin deschizătura strâmtă.

Biserica părea și mai veche văzută pe dinăuntru decât pe dinafără. Bâncile înalte, din lemn nevopsit – confecționate din stejar cioplit la teslă cu cine știe câte veacuri în urmă – erau înnegrite și lustruite de

nenumărate generații de enoriași, lemnul era crăpat și deteriorat de distrugerile timpului; zidurile văruite cu alb păreau să aibă nevoie de contraforți și pe interior, amenițând să se năruie oricând; la fel, tavanul dădea impresia că se va prăbuși din clipă în clipă.

Murmurul, acum mai puternic, venea dinspre localnicii de toate vîrstele, bărbați și femei, mulți în străie de sărbătoare, care ocupau aproape toate locurile existente în biserică; lumina era dată de sutele de lumânări, multe dintre ele vechi, răsucite și împodobite în fel și chip. Fuseseră aprinse, era clar, special pentru acel prilej și se înșirau de-a lungul zidurilor, pe culoarul dintre scaune și în altar. Aici, un preot cu barbă de patriarch, îmbrăcat în anteriu ortodox, aștepta neclintit.

Mallory și Miller schimbară priviri curioase și erau pe punctul de a se ridica în picioare, când o voce groasă și foarte înceată se auzi în spatele lor.

– Mâinile la ceafă! Si ridicăți-vă foarte încet. Am un Schmeisser și n-o să ezit să-l folosesc.

Încet, cu grijă, aşa cum le ceruse vocea, cei doi îndepliniră ordinul.

– Acum, întoarceți-vă. Încet!

Făcură întocmai, iar Miller privi silueta uriașă, întunecată – care, într-adevăr, ținea îndreptat spre ei un pistol-mitralieră – și exclamă, iritat:

– N-ai vrea să îndrepti drăcia aia în altă parte?

Necunoscutul scoase un strigăt de uimire, îndreptă țeava armei în jos și se aplecă înainte, în vreme ce pe chipul său întunecat, dur, brăzdat de riduri, nu se zări decât o scurtă tresărire. Lui Andrea Stavros nu-i plăcea să-și exteriorizeze emoțiile atunci când nu era necesar, aşa că își recăpăta într-o clipă atitudinea impenetrabilă care-l caracteriza.